

Nr 15

Bevillningsutskottets betänkande med anledning av motioner angående värdeminskningssavdrag för byggnader i jordbruk och rörelse.

(2:a avd.)

Bevillningsutskottet upptar till behandling i ett sammanhang följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 123 av herr *Johan Olsson m. fl.* och II: 168 av herr *Jonsson m. fl.*, i vilka hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anhåller om sådan ändring i avskrivningsreglerna för byggnader i jordbruk och rörelse, att bättre överensstämmelse med den verkliga värdeminskningen uppnås bl. a. genom högre initialavskrivning, i enlighet med vad i motionerna anförts;

2) de likalydande motionerna I: 254 av herr *Bengtson m. fl.* och II: 324 av herr *Hedlund m. fl.*, i vilka hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär förslag till 1969 års riksdag om samlade åtgärder för ökade möjligheter till konsolidering och självfinansiering i jordbruket i syfte att främja rationalisering och effektivisering av jordbruksdriften i enlighet med motionernas syfte;

3) de likalydande motionerna I: 490 av herr *Eskilsson m. fl.* och II: 799 av herr *Eliasson i Moholm m. fl.*, i vilka hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om en allsidig utredning om jordbrukets kapital- och skatteproblem i enlighet med vad i motionerna anförts; ävensom

4) de likalydande motionerna I: 641 av fru *Nilsson* och herr *Åkesson* samt II: 809 av herr *Larsson i Borrby m. fl.*, i vilka hemställts, att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär en skyndsam utredning för att skapa bättre avskrivningsmöjligheter för växthus.

De under 2) och 3) upptagna motionerna behandlas i detta betänkande, såvitt avser frågan om avdrag för värdeminskning av byggnader. Motionerna i övrigt behandlas av utskottet i andra sammanhang.

Gällande rätt

Enligt 22 § 1 mom. kommunalskattelagen får från bruttointäkt av jordbruksfastighet avdrag göras för värdeminskning av till jordbruket eller dess binäringar eller till skogsbruket hörande driftbyggnader, däri inbegripna för driften nödvändiga bostadsbyggnader.

Närmare bestämmelser om värdeminskningssavdragets beräkning m. m. är meddelade i punkt 2 av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen ävensom i punkterna 2 b) och d), 3 och 4 i övergångsbestämmelserna till lagen den 7 december 1951 (nr 790) om ändring i kommunalskattelagen.

Nämnda bestämmelser om värdeminskningssavdrag äger tillämpning vid inkomstredovisning av jordbruksfastighet såväl enligt kontantprincipen som enligt bokföringsmässiga grunder, med undantag endast för den i punkt 2 fjärde stycket av anvisningarna till 22 § meddelade bestämmelsen angående rätt till s. k. utrangeringsavdrag, vilken avser endast bokföringsmässig redovisning.

Värdeminskningssavdraget bör enligt bestämmelserna beräknas till viss procent av byggnadens värde. För fastställande av detta värde (avskrivningsunderlaget) finns bestämmelser i punkt 2 a av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen. Ytterligare anvisningar för tillämpning av bestämmelserna har lämnats av riksskattenämnden i dess meddelanden nr 4/1954 p. 1 och nr 5/1955 p. 1. Dessa bestämmelser och anvisningar innebär i korthet följande.

I första hand upptas värdet till *anskaffningskostnaden* om denna kan visas. Härvid beräknas värdeminskningssavdrag enligt värdeminskningssplan. Vid övergången till beräkning av avdrag på anskaffningskostnaden skall dock värdet upptas till anskaffningskostnaden minskad med beloppet av tidigare åtnjutna värdeminskningssavdrag (samt i förekommande fall med oavskrivet värde på utrangerad eller avyttrad byggnad). Såsom ingångsvärde i planen bör på grund härav upptas det sålunda bestämda restvärdet för byggnaderna, varefter värdeminskningssavdraget bestäms till viss procent av detta ingångsvärde.

Om anskaffningskostnaden inte kan visas, upptas värdet enligt en *s c h a b l o n m e t o d*, innebärande att värdet av byggnaden bestäms till två tredjedelar av det under beskattningsåret gällande taxerade jordbruksvärdet, minskat med däri ingående skogsmarksvärde, i den mån det överstiger 25 000 kronor, samt med skäligt värde på mera betydande naturtillgångar och särskilda förmåner. Dessa anses mera betydande om värdet av förmånerna överstiger en tiondel av det taxerade jordbruksvärdet. Någon plan för beräkning av värdeminskningssavdraget erfordras inte vid tillämpning av schablonmetoden. Vidare gäller att varje taxeringsenhet bör behandlas för sig även för det fall, att flera taxeringsenheter tillsammans bildar en förvaltningsenhet.

Värdet kan också bestämmas enligt en *k o m b i n e r a d* metod. Därvid utgår man från ett värde beräknat enligt sistnämnda schablonmetod. Till detta värde läggs kostnad för sådan ny-, till- eller ombyggnad, som utförts efter den tidpunkt, till vilken det enligt schablonen bestämda ingångsvärdet hänförs. På ingångsvärdet beräknas värdeminskningssavdrag för framtiden enligt plan. Kostnad för senare ny-, till- eller ombyggnad tilläggs av-

skrivningsunderlaget. Senare ändringar av taxeringsvärdet påverkar däremot inte avskrivningsunderlaget, då den kombinerade metoden används.

Värdeminskningssavdraget kan slutligen beräknas enligt ytterligare en metod. Riksskattenämnden har sålunda uttalat att, om en jordbrukare kan visa anskaffningskostnaden för viss eller vissa byggnader, som uppförts före den tidpunkt till vilken det under beskattningsåret gällande taxeringsvärdet hänför sig, och dessa kostnader enbart för sig överstiger det ovan schablonmässigt beräknade värdet, han bör äga rätt att beräkna värdeminskningssavdraget enbart på nämnda kostnader, fastän de inte omfattar hela byggnadsbeståndet. Därvid bör dock kostnaderna minskas med medgivna värdeminskningssavdrag på hela byggnadsbeståndet från och med det första år på vilket kostnaderna belöper. Avdraget beräknas i detta fall enligt plan.

I allmänhet medges avdrag för värdeminskning på jordbrukets driftbyggnader med $1\frac{1}{2}$ procent av byggnadens värde.

Oavsett efter vilken metod avskrivningsunderlaget bestäms kan i vissa fall ifrågakomma reduktion av avskrivningsunderlaget med hänsyn till den i punkt 2 a andra stycket av anvisningarna till 22 § kommunalskattelagen meddelade bestämmelsen rörande mervärde för s. k. överloppsbyggnader. Denna bestämmelse avser endast jordägarens egen bostadsbyggnad — exempelvis en slottsbyggnad — och sålunda inte driftbyggnader. Driftbyggnader medräknas i avskrivningsunderlaget även om de tillfälligtvis inte användes.

För kostnad för anskaffning av byggnad, som är avsedd att användas i ägarens rörelse, får avdrag i princip åtnjutas endast i form av årliga värdeminskningssavdrag. (Bestämmelserna härom återfinns i punkt 7 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen.) I vissa särskilda fall får emellertid byggnadskostnaden i dess helhet dras av det år då utgiften för byggnadens uppförande ägt rum, nämligen i sådana fall då fråga är om rent tillfälliga byggnader, avsedda att användas endast ett fåtal år.

Värdeminskningssavdraget beräknas till viss procent av byggnadens värde. I princip bör det verkliga anskaffningsvärdet läggas till grund för beräkningen. Då svårigheter i många fall föreligger att styrka den faktiska anskaffningskostnaden för byggnad har i praxis godtagits en avskrivning på taxeringsvärdet (byggnadsvärdet) under beskattningsåret. Understundom kan även andra värden komma till användning, beroende på utredningen i det särskilda fallet.

I fråga om fabriker och andra för industriell verksamhet avsedda byggnader får emellertid som underlag för beräkning av värdeminskningssavdraget inte alltid användas hela byggnadsvärdet. Från detta värde måste nämligen i förekommande fall avdras värdet på sådana maskiner, som vid fastighetstaxeringen åsatts särskilt maskinvärde eller, om fastighetstaxering ännu inte ägt rum, vid sådan taxering kommer att åsättas särskilt maskinvärde. Värdet av i byggnad ingående maskiner som åsatts särskilt maskin-

värde får nämligen avskrivas enligt reglerna för räknenskapsenlig eller plan-enlig avskrivning på inventarier beroende på om den skattskyldige är berättigad till räknenskapsenlig avskrivning på sådana tillgångar eller inte. I fråga om avdrag för värdeminskning på övriga inventarier, vilkas värde vid fastighetstaxeringen visserligen inräknats i byggnadsvärdet men inte åsatts särskilt maskinvärde, gäller däremot de för värdeminskning av byggnad fastställda bestämmelserna. Detta innebär emellertid inte att sådana inventarier måste avskrivas efter samma låga procentsats som byggnaden i övrigt. I praxis har högre avdrag medgivits för hissar, värmepannor, varmvattencisterner m. m.

Storleken av procentsatserna för beräkningen av värdeminskningssavdraget har i praxis gjorts beroende av den utredning som förebringats om byggnadernas livslängd. Utan närmare utredning torde avdrag för värdeminskning på fabriksbyggnader merendels medges med 2—3 procent på anskaffningsvärdet. Efter utredning, som visar att byggnaden är underkastad särskilt stor slitning, kan högre avdrag få åtnjutas. Sålunda har exempelvis avdrag för värdeminskning av cellulosafabrik av sten medgivits med 4 procent på anskaffningsvärdet.

Genom beslut av 1967 års riksdag gäller fr. o. m. 1969 års taxering ändrade regler för beskattning av realisationsvinst vid avyttring av fastighet.

Vinst vid icke yrkesmässig avyttring av fastighet skall sålunda beskattas vid inkomsttaxeringen oavsett innehavstidens längd och det sätt på vilket fastigheten förvärvats. Har fastigheten innehafts mindre än två år skall i regel hela vinsten beskattas. Om fastigheten innehafts två år eller mera och — oberoende av innehavstiden — vid tvångsavyttring eller liknande avyttring skall 75 % av vinsten beskattas.

Fastighet, som förvärvats genom benefikt fång, skall vid realisationsvinstbeskattningen anses förvärvad genom det onerösa fång, som skett närmast dessförinnan.

Vid beräkning av realisationsvinstens storlek skall inköpspriset för fastigheten eller ett på visst sätt beräknat ingångsvärde liksom årliga förbättringskostnader, vilka överstigit 3 000 kr., uppräknas med ledning av en av riksskattenämnden årligen fastställd indexserie, grundad på konsumentprisindex och levnadskostnadsindex med år 1914 som basår.

I stället för köpeskillingen vid förvärvet äger den skattskyldige vid vinstberäkningen som ingångsvärde välja

om fastigheten innehafts mer än 20 år: 150 % av fastighetens taxeringsvärde 20 år före avyttringen,

om fastigheten förvärvats år 1914 eller tidigare: 150 % av fastighetens taxeringsvärde för år 1914 eller

om fastigheten förvärvats genom arv, testamente eller bodelning i anledning av makes död: 150 % av fastighetens taxeringsvärde året före dödsfallet.

Har den avyttrade fastigheten omfattat byggnad, som i huvudsak är av-

sedd att användas för bostadsändamål, får vid vinstberäkningen avdrag göras med ett belopp av 3 000 kr. för varje påbörjat kalenderår, som bostadsbyggnaden funnits på fastigheten under innehavstiden dock icke för tidigare år än år 1914.

Vid vinstberäkningen skall sådana värdeminskingsavdrag för byggnader och i byggnader ingående fasta inventarier, som åtnjutits efter år 1914, i sin helhet återföras till beskattning för år då avdraget uppgått till eller överstigit 3 000 kr.

Förordningen om ackumulerad inkomst föreslås vara tillämplig på sådan vinst vid avyttring av fastighet, som till mer än hälften utgörs av återvunna värdeminskingsavdrag.

Frågans tidigare behandling

Frågan om högre initialavskrivning på byggnader i jordbruk och rörelse prövades senast av 1967 års riksdag. Bevillningsutskottet underströk i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 35 önskvärdheten av att avskrivningsregler skulle införas, som medgav högre initialavskrivning på byggnader i jordbruk och rörelse men avstyrkte bifall till motionsyrkanden om sådan avskrivning under hänvisning till att ett delbetänkande av företagsskatteutredningen angående ändrade avskrivningsregler m. m. beträffande fast egendom kunde beräknas bli avlämnat redan under år 1967.

Motionerna

Enligt *motionerna I: 123* och *II: 168* ger bestämmelserna om värdeminskingsavdrag för industrins och jordbrukets byggnader inte ett rättvisande resultat.

Motionärerna anser det inte tillfredsställande från samhällssynpunkt att avskrivningsreglerna hindrar en snabb och flexibel anpassning. Om valet står mellan nybyggnad och upprustning av det gamla byggnadsbeståndet, är det naturligt att avskrivningsreglerna spelar in vid val av alternativ. I stället borde beslutet kunna fattas på grundval av rationella företagsekonomiska överväganden. Det är enligt motionärernas mening nödvändigt, att nuvarande avskrivningsmetoder med enhetlig avskrivning varje år ersätts av regler som tillåter högre initialavskrivning och kortare avskrivningsperiod. Norge har sedan länge en initialavskrivning på byggnader med 12 %. Den siffran ligger betydligt närmare verkligheten också i Sverige.

Motionärerna erinrar om att jordbruksutredningen i sitt huvudbetänkande bl. a. framhållit, att avskrivningsregler, anknutna till den ekonomiska livslängden av investeringarna, skulle få en rationaliseringsbefrämjande verkan för jordbruket. Motionärerna anser det angeläget att beslut om högre initialavskrivning på byggnader fattas redan av 1968 års riksdag. Både det för jordbruket speciella läget med från hösten 1967 nya riktlinjer för jord-

brukspolitiken och den skärpta konkurrenssituationen för vårt näringsliv utgör skäl härför.

I motionerna I: 254 och II: 324 framhålls att jordbrukets byggnader inte kunnat förnyas i den takt som svarar mot kraven på rationalisering och teknisk anpassning. Anledningen härtill är enligt motionärernas mening att söka i det förhållandet att avdragen för värdeminskning av byggnader är otillräckliga. Byggnadernas ekonomiska livslängd är bara hälften så lång som avdragsprocenten förutsätter och genomsnittligt blir avskrivningen mindre än 50 % vid konstant penningvärde. Den nu tillämpade schablonen innebär sålunda att amortering av lån, som upptas för investeringar i ekonomibyggnader, i stor utsträckning måste ske med beskattade inkomster. Nuvarande regler ger också en mycket ojämnt fördelad avskrivningsrätt och den spänning som redan tidigare förelegat mellan kostnadsläget för nybyggnader och det genomsnittliga marknadsvärdet på befintliga byggnader har relativt förstörats på grund av byggnadskostnadernas stegring, vilken i jordbruket inte åtföljts av en motsvarande stegring av marknadsvärdet.

De begränsade möjligheterna att i rimlig takt verkställa avskrivningar på nyuppförda driftbyggnader har också lett till att lantbrukarna av skatteekonomiska skäl föredrar att underkasta befintliga byggnader kostnadskrävande reparationer, vilket från driftekonomiska synpunkter på sikt kan utgöra en otillfredsställande lösning. Denna snedvridning skulle upphöra, om avskrivningsreglerna i tillräcklig grad beaktade den ekonomiska varaktighetstiden.

I fråga om driftbyggnader skall särskilt beaktas att en modern ekonomibyggnad bör vara anpassbar till varje produktionsinriktning som i en viss situation ger det bästa ekonomiska resultatet. Detta innebär ofta att inredningen i en byggnad i samband med en sådan anpassning måste bli föremål för utbyte. Med nuvarande bestämmelser utgör inredning i ekonomibyggnad normalt fastighetstillbehör, vilket medför att avskrivningen på inredningen följer reglerna för byggnad och följaktligen blir helt otillräcklig. Den nuvarande gränsdragningen mellan vad som är att hänföra till byggnad som fastighetstillbehör och vad som är löst inventarium är dessutom svår att verkställa. I ett realistiskt avskrivningssystem för lantbrukets driftbyggnader bör särskild avskrivning verkställas på byggnadskroppen och särskild avskrivning göras på inredningen. Avskrivningstiden bör bestämmas helt med utgångspunkt från den ekonomiska livslängden, vilken i fråga om inredning torde vara omkring 10 år.

Över huvud taget medför — menar motionärerna — nuvarande bestämmelser ofta svårigheter för istandsättande av jordbrukets driftbyggnader till en nivå som kan anses motsvara en rationell användning. Avdrag för reparationskostnader vägras ofta när annat byggnadsmaterial än det ursprungliga används eller när mindre omdisponeringar av byggnader företas. Följ-

den härav blir i många fall att reparationsarbetena — för att största möjliga skatteavdrag skall erhållas — mera tar sikte på att återställa byggnaden i dess ursprungliga skick än att få byggnaden i ett skick som motsvarar tidens standard och kravet på rationellt utnyttjande. Det måste anses föga tillfredsställande att ägaren får avdrag för kostnader, som inte medger ett ändamålsenligt utnyttjande av byggnaden, medan avdrag vägras, om ett motsvarande belopp används för att sätta byggnaden i stand genom viss ombyggnad eller omändring. Enligt motionärernas mening är det därför angeläget att frågan om gränsdragningen mellan avdragsgilla och icke avdragsgilla kostnader för byggnadsarbeten överses.

Motionärerna i *motionerna I: 490* och *II: 799* framhåller att jordbruket är och i allt högre grad kommer att bli en kapitalkrävande näring och att, om man betraktar de mera långsiktiga aspekterna på jordbrukets kapitalproblem, de nuvarande skattereglerna framstår som helt otidsenliga. I mars 1963 framlade skattelagsakkunniga ett förslag till ändrade bestämmelser om avdrag för värdeminskning på jordbrukets driftbyggnader innebärande bl. a., att vid beskattningen sådana omständigheter beaktas som att byggnadens ekonomiska varaktighetstid kan antas komma att röna inflytande av framtida rationaliseringar, förändringar med hänsyn till teknikens utveckling, omläggning av verksamheten m. m. Någon proposition med anledning härav har ännu inte framlagts för riksdagen. Enligt motionärernas uppfattning hämmar de nuvarande avskrivningsreglerna i mycket hög grad rationaliseringen inom jordbruket, främst då det gäller att uppföra rationella ekonomibyggnader. Nya bestämmelser som anknyter till det av skattelagsakkunniga framlagda förslaget skulle få en i hög grad rationaliseringsbefrämjande verkan. Det är därför angeläget att förslag till ändring av anvisningar till kommunalskattelagens 22 § snarast genomförs.

En betydande eftersläpning föreligger beträffande byggnadsverksamheten inom jordbruket. Sedan nu riktlinjer för jordbrukets rationalisering beslutats av riksdagen, har emellertid vissa frågeställningar klarnat beträffande rationaliseringseffekterna inom näringen. En undersökning som nyligen företagits av lantbrukshögskolan visar att enbart i ekonomibyggnader skulle behöva investeras 5—6 miljarder kronor i nuvarande penningvärde under en relativt kort tidrymd. Skall en sådan önskvärd rationalisering kunna genomföras, måste såväl kapitalanskaffningen som avskrivningsreglerna för byggnader snabbt tas upp till analys och prövning.

I *motionerna I: 641* och *II: 809* framhåller motionärerna att den svenska skattelagstiftningen i fråga om avskrivningsregler för växthus är avsevärt ofördelaktigare än de som gäller i Holland, Danmark och ett flertal andra länder vilka exporterar trädgårdsprodukter hit. Detta innebär, att vårt lands trädgårdsodlare belastas med ytterligare en negativ konkurrensfaktor ut-

över dem, som våra högre arbetskostnader skapar. Det bör vara en angelägen uppgift för de svenska statsmakterna att på allt sätt tillse, att den inhemska trädgårdsodlingen inte i onödan ställs i ett sämre konkurrensläge gentemot utländska företag, som exporterar trädgårdsprodukter till vårt land. De svenska avskrivningsreglerna för växthus bör därför snarast möjligt bli likvärdiga med dem som tillämpas inom andra länder.

I Danmark tillämpar man sedan den 1 januari 1958 för växthus och andra ekonomibyggnader dels fasta avskrivningar med 5 procent om året och dels extra avskrivningar. De sistnämnda får företas under en period av tio år fr. o. m. det år då växthuset uppfördes. Extraavskrivningen får uppgå till två femtedelar av byggnadskostnaden och det årliga beloppet för extraavskrivningen från 0 till 10 procent av den totala byggnadskostnaden. Det är således möjligt att på detta sätt utnyttja hela extraavskrivningen inom loppet av fyra år, men man kan också utsträcka den till tio år.

Vad gäller övriga tre femtedelar av kostnaden för växthuset skall man för dessa tillämpa den fasta avskrivningsprocenten, som för själva växthuset är 5 procent. I Danmark är det således möjligt att avskrivna ett växthus på 12 år.

Enligt vårt lands lineära avskrivningssystem brukar växthus som regel avskrivnas med 5 procent per år, vilket innebär hel avskrivning först efter 20 år. Motionärerna anser att man i Sverige inte tillräckligt beaktat växthusens ekonomiska livslängd. Genom den snabba tekniska utvecklingen på växthusbyggnadsområdet blir växthus under en relativt kort tidrymd otidsenliga och irrationella såväl från odlingsteknisk som arbetsmässig synpunkt. Detta har beaktats vid utformningen av de danska och holländska avskrivningsreglerna för växthus och bör beaktas även här.

I ett hårdnande konkurrensläge är det både omotiverat och orättvist att de svenska trädgårdsodlarna skall ha så avsevärt sämre avskrivningsregler för växthus än de som regelmässigt tillämpas i andra länder. Motionärerna föreslår att detta missförhållande ändras efter skyndsamt utredning. En sådan bör enligt motionärernas uppfattning lätt kunna ske genom samverkan mellan företagsskatteutredningen och trädgårdsnäringens utredningen.

Utskottet

Yrkandena i motionerna syftar alla till en liberalisering av reglerna om värdeminskningssavdrag för byggnader i inkomstskällorna jordbruksfastighet och rörelse.

Utskottet har tidigare vid upprepade tillfällen som sin mening framhållit att den lineära metoden för beräkning av värdeminskningssavdrag för byggnader, d. v. s. med enhetlig årlig avskrivningsprocent, inte ger en riktig bild av den faktiska minskningen av en byggnads värde, och utskottet har också understrukit önskvärdheten av ett system som medger högre avdrag under de första åren av en byggnads användning.

Utskottet vidhåller denna uppfattning. Det torde inte kunna bestridas att de svenska reglerna för beräkning av värdeminskningsavdrag för byggnad — så som de tillämpas i praxis — numera är föråldrade. Den dynamiska utvecklingen inom industri och jordbruk och de snabba strukturförändringarna inom näringslivet över huvud taget med krav på snabb anpassning till nya konkurrenssituationer understryker behovet av liberalare avskrivningsbestämmelser. Genom de regler för realisationsvinstbeskattning som antogs av förra årets riksdag och som första gången tillämpas vid 1969 års taxering har de tidigare hindren för en vidgad rätt till värdeminskningsavdrag för byggnader i allt väsentligt undanröjts.

På grund av det anförda är det enligt utskottets mening angeläget att man i skattelagstiftningen snarast inför bestämmelser som medger större värdeminskningsavdrag för byggnad i jordbruk och rörelse än de som nu tillämpas. Med hänsyn till att företagsskattutredningen redan i vår kan väntas framlägga betänkande med förslag till sådana regler bör — efter sedvanlig remissbehandling — proposition i ämnet kunna föreläggas 1969 års riksdag.

Under åberopande av det anförda hemställer utskottet

A) att riksdagen med anledning av

1) motionerna I: 123 och II: 168

2) motionerna I: 254 och II: 324

3) motionerna I: 490 och II: 799

4) motionerna I: 641 och II: 809

i skrivelse till Kungl. Maj:t begär förslag till 1969 års riksdag om liberalare regler i fråga om värdeminskningsavdrag för byggnader i inkomstskällorna jordbruk och rörelse,

B) att de under A upptagna motionerna, i vad de behandlas i detta betänkande och icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anført och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 14 mars 1968

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson (s), Einar Eriksson (s), Yngve Nilsson (h), Sundin (cp), Wårnberg* (s), Tage Johansson* (s), Gösta Jacobsson (h), Lundström (fp), Wirmark* (s) och Tistad (fp); samt

från andra kammaren: herrar Brandt (s), Gustafson i Göteborg (fp), Engkvist* (s), Vigelsbo (cp), Asp (s), Andersson i Essvik (s), Eriksson i Bäckmora (cp), Enskog* (fp), Kristenson (s) och Lothigius (h).

Reservation

av herrar *John Ericsson* (s), *Einar Eriksson* (s), *Wärnberg* (s), *Tage Johansson* (s), *Wirmark* (s), *Brandt* (s), *Engkvist* (s), *Asp* (s), *Andersson* i Essvik (s) och *Kristensson* (s), vilka ansett,

dels att det avsnitt av utskottets yttrande som på s. 9 börjar med »På grund» och slutar med »års riksdag» bort ha följande lydelse:

»Enligt vad utskottet under hand erfarit kommer företagsskatteutredningen att inom en snar framtid och senast under loppet av denna vår framlägga ett betänkande med förslag till nya bestämmelser om värdeminskningssavdrag för byggnad. Vid sådant förhållande saknas enligt utskottets mening anledning biträda yrkandena i motionerna.»

dels att utskottet bort hemställa

att riksdagen avslår

- 1) motionerna I: 123 och II: 168
- 2) motionerna I: 254 och II: 324 i vad de behandlas i detta betänkande
- 3) motionerna I: 490 och II: 799 i vad de behandlas i detta betänkande
- 4) motionerna I: 641 och II: 809.